

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Naděždy Řehákové a soudkyň JUDr. Ivanky Havlíkové a Mgr. Ing. Silvie Svobodové v právní věci

žalobce: **G. X., nar. X**
bytem C., P. 9
zastoupen advokátkou JUDr. Pavlínou Vanickou
sídlem Slezská 1357/1, Praha 2

žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 8. 2017 č. j. MV- 27829-4/SO-2015,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í

I. Předmět a vymezení sporu

- 1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 10. srpna 2017, č. j. MV-27829-4/SO-2015, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 3. 12. 2014, č. j. OAM-42779-47/DP-2013.
- 2. Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně byla žalobci podle § 44a odst. 3 v návaznosti na § 35 odst. 3 a dále § 37 odst. 2 písm. b) s odkazem na § 56 odst. 1 písm. h) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen „zákon č. 326/1999 Sb.“) zamítnuta žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem podnikání, neboť s ohledem na skutková

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

zjištění vzniklo podezření, že žalobce hodlá povolení k dlouhodobému pobytu zneužít k jinému účelu než k uvedenému v žádosti.

3. Proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně podal žalobce odvolání, v němž namítal, že rozhodnutí je v rozporu s principy korporátního práva a že uvedené závěry jsou v přímém protikladu se zjištěnými skutečnostmi.

II. Rozhodnutí žalované (napadené rozhodnutí)

4. V odůvodnění napadeného rozhodnutí vyšla žalovaná ze zjištění, že žalobce pobýval na územní České republiky v období od 21. 9. 2011 do 20. 9. 2013 na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání. V rozhodném období měl vykonávat činnosti vyplývající z účasti v právnické osobě PRAHA KAIYUAN s. r. o., přičemž účel pobytu doložil výpisem z obchodního rejstříku a smlouvou o výkonu funkce jednatele dne 14. 8. 2013. Dne 14. 8. 2013 podal žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání podle § 44a odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb.
5. Žalovaná se s odkazem na závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu, č. j. 9 As 80/2011-69, ztotožnila s hodnocením správního orgánu prvního stupně, že k naplnění účelu povolení k dlouhodobému pobytu, kterým je podnikatelská činnost, je vyžadován její převážný výkon. Podle skutkových zjištění byl žalobce, jako jeden ze dvou jednatelů společnosti, podnikatelsky aktivní pouze v minimální míře tak, aby udržel chod společnosti a aby pro sebe a svou rodinu zajistil stálý příjem. Dokládá to i skutečnost, že žalobce usiloval o výkon závislé činnosti. Ze záznamů Odboru cizinecké policie Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje (dále „KŘPU“) ze dne 28. 11. 2013 o pobytové kontrole v místě bydliště žalobce vyplynulo, že byl zastižen při práci v bistru v nákupním centru Central, ačkoliv mu povolení k zaměstnání na profesi pomocný kuchař nebylo vydáno. Z tohoto důvodu bylo s účastníkem řízení dne 15. 1. 2014 zahájeno správní řízení o vyhoštění, které však bylo zastaveno a žalobce byl vyrozuměn o pokračování v řízení o žádosti. Na základě výpovědi žalobce ze dne 23. 6. 2014 bylo zjištěno, že žalobce pod záštitou společnosti PRAHA KAIYUAN s. r. o. nakupuje rýži a následně realizuje její prodej klientům v Chomutově, Praze a Poděbradech. Vykonával tak provozní činnost vyplývající z předmětu činnosti společnosti vyžadující povolení k zaměstnání, které mu ovšem nebylo vydáno. Z výpovědi rovněž vyplývá, že dříve provozoval restauraci v Chomutově, která byla prodána před vznikem společnosti, a že v době výpovědi zařizoval restauraci v Praze, která měla přispět k rozvoji jejích podnikatelských aktivit. Za tímto účelem z pozice jednatele společnosti jednal o převedení nájemní smlouvy na restauraci na adrese T., P. 10, kde hodlal provést rekonstrukci prostor. K převedení ovšem nedošlo, a společnost tak pokračovala v podnikání v režimu volné živnosti.
6. Žalovaná posuzovala závěr správní orgán prvního stupně, který na základě skutkových zjištění dovodil, že žalobce předmětnou společnost žádným způsobem nevede a že povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání hodlá zneužít k jinému účelu s ohledem na skutečnost, že se uchýlil ke hledání zaměstnání v oboru pohostinství. Žalobce v odvolání správnímu orgánu prvního stupně vytkl, že se při posouzení výkonu podnikatelské činnosti omezuje na otázku, zda je vykonáváno obchodní vedení společnosti, a že opominul široké spektrum náplně práce jednatele společnosti vyplývající z podnikatelské činnosti. Žalovaná se ztotožnila s tvrzením správního orgánu prvního stupně, že podnikatelské aktivity společnosti PRAHA KAIYUAN s. r. o. jsou minimální a že úsilí vykonávat závislou práci je s ohledem na výpověď žalobce a příslušné záznamy

zřejmá. Žalovaná proto usoudila, že namísto podané žádosti měl žalobce žádat o povolení za účelem zaměstnání. Rovněž zdůraznila, že k zamítnutí žádosti žalobce nedošlo z důvodu neplnění účelu pobytu – podnikání podle § 37 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., ale podle § 56 odst. 1 písm. h) zákona z důvodu podezření ze zneužití vydaného povolení k jinému účelu. Žalovaná proto zamítla odvolání žalobce a potvrdila rozhodnutí správního orgánu prvního stupně.

III. Žaloba

7. Žalobce v podané žalobě upozornil na to, že žádost žalobce nebyla zamítnuta z důvodu neplnění povoleného účelu pobytu, kterým je podnikání v rámci obchodní společnosti, ale z důvodu obavy, že prodloužené povolení k pobytu bude zneužito k jinému účelu, a sice k tomu, aby mohl účastník řízení vykonávat na území ČR závislou činnost jakožto zaměstnanec. Dle žalobce žalovaná tedy v napadeném rozhodnutí potvrzuje, že žalobce plní, byť v minimální míře, svůj povolený účel pobytu. Nicméně zkoumání rozsahu podnikatelských aktivit žalobce jde nad rámec posuzování ze strany obou dotčených správních orgánů, ke kterému jsou zákonem zmocněny a oprávněny. Toto je již záležitostí samotného podnikatele. V daném případě se tak právě zde jedná o obchodní vedení společnosti a rozhodování o strategickém směřování podnikatelské činnosti, jejichž absence je správním orgánem prvního stupně žalobci vytýkána.
8. Je-li dán předpoklad, že podnikatelská aktivita společnosti je aktuálně jediným zdrojem obživy žalobce, právě z toho důvodu ji chce žalobce do budoucna zachovat a právě z toho důvodu žádal o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu. Ze spisového materiálu je zřejmé, že se žalobce opakovaně snažil získat povolení k zaměstnání, aby byl schopen své příjmové možnosti zlepšit. To se mu však zatím nikdy nepodařilo a tak žalobci nezbývá než dál pokračovat ve své podnikatelské činnosti. Doporučení žalovaného, aby žalobce podal namísto žádosti o prodloužení doby platnosti dlouhodobého pobytu za účelem podnikání žádost o vydání povolení k pobytu za účelem zaměstnání, je tak zcela nesmyslné a vůbec nereflktuje aktuální možnosti žalobce. Fakticky tím žalobci znemožňuje uplatnit jeho právo na podnikání, ač k takovému zásahu ze strany správních orgánů nejsou dány zákonné podmínky. Navíc zákon o pobytu cizinců nezakazuje, aby měl cizinec dva účely pobytu (dokonce si může o to požádat) nebo aby plnil v rámci jednoho účelu pobytu ještě další účel, tedy vykonával více aktivit, které budou zdrojem jeho příjmů. Je tedy zcela nesmyslné žalobce „postihovat“ (tj. nepovolit mu prodloužení pobytu) za to, že plní sice účel povoleného pobytu, ale zároveň chce vyvíjet další aktivity za účelem zvýšení svého příjmu, který mu z hlediska dlouhodobé perspektivy nedostačuje. Správní orgány mají možnost v případě, že povolený účel pobytu není cizincem naplňován, udělené povolení k pobytu zrušit. V případě žádosti o prodloužení pobytu dosavadního je ekvivalentem ke zrušení pobytu právě rozhodnutí, které žalovaný aproboval napadeným rozhodnutím. Nicméně v situaci, kdy oba správní orgány mají za prokázané, byť v minimální míře, plnění dosavadního účelu pobytu, je takový postup dle názoru žalobce v rozporu s právem i logickým myšlením. Důsledkem napadeného rozhodnutí je, že žalobci bude znemožněno další podnikání na území ČR, které bylo dosud jeho jediným zdrojem obživy, a nebude mu umožněno vytvořit a připravit takové podmínky, aby si mohl požádat o změnu účelu pobytu. Zároveň nebyly zjištěny takové skutečnosti, které by prokazatelně vedly k závěru, že žalobce chce vědomě (a pouze a jedinečně!!!) na území ČR pobývat za jiným účelem než má aktuálně povolený. Nicméně jeho snaha vytvořit si podmínky pro podání žádosti o změnu účelu nemůže jít žalobci k tíži a

nemůže být důvodem pro zamítnutí jeho žádosti o prodloužení povolení k pobytu za původním účelem podnikání. Nejedná se o zneužití pobytu k jinému účelu. To by bylo v situaci, kdy cizinec nikdy neplnil a neplní dlouhodobě bez dalšího povolený účel pobytu. Tato situace však u žalobce nenastala.

9. Žalobce také poukazuje na to, že správní orgán se nezabýval řádně dopadem do jeho soukromého a rodinného života, kdy ze správního spisu je zřejmé, že zde na území ČR má manželku a dceru, která chodí do školy, a obě mají povolený pobyt. Odůvodnění o přiměřenosti dopadů do soukromého a rodinného života je tak zcela nedostatečné a zcela jednoznačně nebyl zjištěn skutkový stav věci.
10. Z uvedených důvodů žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí i rozhodnutí správního orgánu 1. stupně zrušil a věc vrátil k dalšímu řízení.

IV. Vyjádření žalované

11. Žalovaná ve svém vyjádření k žalobě uvedla, že při rozhodování o odvolání vycházela mimo jiné z výpovědi žalobce ze dne 23. 6. 2014, ve které sám uvedl, že zdrojem jeho obživy je nákup rýže a její následný prodej. Na základě této skutečnosti žalovaná shrnula, že touto činností fakticky nenaplnňuje funkci statutárního orgánu, ale vykonává pouze závislou činnost, která vyžaduje povolení k zaměstnání. V jednání žalobce spatřuje úmysl zneužít povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání k účelu jinému, a proto jsou dány důvody k aplikaci § 56 odst. 1 písm. h) zákona č. 326/1999 Sb.
12. Ohledně posouzení dopadů do soukromého a rodinného života se žalovaná považovala za dostatečné skutečnosti zjištěné a hodnocené správním orgánem 1. stupně s tím, že v napadeném rozhodnutí se zabývala pouze námitkami uvedenými v odvolání.

V. Posouzení věci Městským soudem v Praze

13. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen s.ř.s.) z hlediska uplatněných žalobních bodů.
14. Žaloba není důvodná.
15. V souzené věci otázka zákonnosti napadeného rozhodnutí a důvodnosti žaloby spočívala na posouzení, zda skutková zjištění správních orgánů a jejich právní vyhodnocení pro účely žádosti žalobce o prodloužení pobytového oprávnění zakládala důvod k postupu podle ust. § 44a odst. 3 ve spojení s § 56 odst. 1 písm. h) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců.
16. Podle ustanovení § 44a odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb. v rozhodném znění se na prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu vztahují § 35 odst. 2 a 3, § 36, § 46 odst. 3 a 7 a § 47 obdobně. Podle § 35 odst. 3 téhož zákona nelze dobu pobytu na území na vízum k pobytu nad 90 dnů prodloužit, pokud ministerstvo shledá důvod pro zahájení řízení o zrušení platnosti tohoto víza (§ 37). Podle § 37 odst. 2 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb. ministerstvo zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže cizinec přestal splňovat některou z podmínek pro udělení víza.
17. Podle § 56 odst. 1 písm. h) zákona č. 326/1999 Sb. v rozhodném znění (důvody pro neudělení víza jsou obdobné jako důvody pro neprodloužení doby pobytu), dlouhodobé vízum, s výjimkou víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území z důvodu podle § 33 odst. 3, ministerstvo cizinci neudělí, jestliže jsou zjištěny skutečnosti

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

nasvědčující tomu, že cizinec po skončení pobytu stanoveného dlouhodobým vízem neopustí území nebo že dlouhodobé vízum hodlá zneužít k jinému účelu, než je uveden v žádosti o udělení dlouhodobého víza.

18. Ust. § 56 odst. 1 písm. h) cit. zákona lze za ustanovení, které podmínky pro udělení (neprodloužení) víza vymezuje negativně. Důvody pro neudělení víza dle ustanovení § 56 zákona o pobytu cizinců představují (v negativním smyslu) podmínky pro udělení víza ve smyslu ustanovení § 37 odst. 2 písm. b) téhož zákona. Na základě ust. § 56 citovaného zákona správní orgány posuzovaly, zda jsou splněny další předpoklady pro udělení víza, tedy zda tu neexistují důvody pro jeho případné neudělení. V souzené věci byla překážkou pro neprodloužení pobytového oprávnění hypotéza a úvaha správních orgánů o tom, že žalobce hodlá pobytové oprávnění zneužít k jinému účelu, než je uveden v žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu. Uvedené má oporu ve skutkových zjištěních a ve správním spise.
19. Ze správního spisu vyplývá, že správnímu orgánu prvního stupně byly předloženy dva výpisy z obchodního rejstříku. Z prvního je doložena skutečnost o vzniku společnosti, ke kterému došlo dne 19. 6. 2009. Z druhého výpisu ze dne 19. 5. 2013 byla doložena skutečnost o vedení účetních závěrek z roku 2011 a 2012. Na základě výpovědi žalobce bylo zjištěno, že předmětem činnosti společnosti byla hostinská činnost, obchod a dále pronájem nemovitých věcí, který však nebyl aktivně vykonáván (volná živnost). Žalobce ve své výpovědi v řízení uvedl, že obchodoval s rýží, obchod spočíval v jejím dodávání a prodeji. Nebylo proto sporné, zda došlo k naplňování účelu pobytu – podnikání, ale zda míra výkonu podnikatelské činnosti byla dostatečná pro vyhovění žádosti. Ze správního spisu vyplynulo a žalobce to ve své výpovědi uvedl, že se sice stará o chod firmy, v níž je jednatelem společně se svou manželkou, nicméně restauraci v Chomutově prodal, bydlí dočasně v Praze, snaží se zařizovat novou restauraci, avšak zabývá se zejména prodejem rýže pod záštitou společnosti PRAHA KAIYUAN s. r. o. Za funkci jednatele je odměňován přibližně od května 2013 a jeho odměna činí 6 000 Kč měsíčně. Potvrdil, že předmětem činnosti uvedené společnosti je hostinská činnost a obchod, přičemž uvedl, že žalobce restauraci již neprovozuje, obchod realizuje prodejem rýže a další činnost – pronájem nemovitostí není aktivní. V podstatě se zabývá prodejem rýže v restauracích. Z podkladů orgánu cizinecké policie (KŘPÚ) v Ústí nad Labem ze dne 28. 11. 2013, jakož i z podkladů Úřadu práce v Ústí nad Labem ze dne 30. 10. 2013 a 20. 12. 2013 bylo zjištěno, že žalobce byl zastižen při práci v bistru v nákupním centru Central v Mostě při práci u varných ploten a k jeho žádosti o vydání povolení k zaměstnání kuchaře mu povolení vydáno nebylo. Z vyjádření žalobce ze dne 4. 11. 2014 pak vyplynulo, že se jeho společnosti nepodařilo otevřít restauraci, jak bylo původně plánováno, a proto se žalobce bude (do budoucna) kromě nákupu a prodeje rýže účastnit podnikání u jiné společnosti v oblasti hostinské činnosti jako její jednatel. Doklady o zápisu v nové společnosti však, jak přislíbil, nedoložil. Ke své pozici jednatele v doplnění odvolání konstatoval, že plnil povinnosti vyplývající z podnikatelské činnosti jako je zajišťování vedení účetnictví, vedení seznamu společníků, sestavování ročních závěrek, zveřejňování údajů účetnictví, zakládání dokumentů do Sbírky listin a placení příslušných odvodů. S ohledem na tyto skutečnosti proto žalovaná usoudila, že došlo k výkonu podnikatelské činnosti v minimální míře, že žádost žalobce nebyla zamítnuta pro neplnění účelu pobytu podle § 37 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., avšak shledala, že žalobce hodlá prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu zneužít k jinému účelu.

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

20. Na základě uvedeného vzal soud za prokázané, že podnikatelská aktivita společnosti žalobce byla vykazována v minimální míře, spočívající spíše ve formálním udržování zapsané společnosti a hledání prostor a možností k otevření hostinské činnosti, převážně se však žalobce zabýval nákupem a prodejem rýže a výkonem další pracovní činnosti bez příslušného povolení Úřadu práce. Tuto skutečnost žalobce v průběhu řízení nezpochybňoval. Klíčové však bylo posouzení, zda žalobce vykonával obchodní vedení společnosti, tedy zda fakticky řídil podnikatelskou činnost a zda rozhodoval o podnikatelských záměrech (srov. rozsudek NSS ze dne 25. 8. 2004, č. j. 29 Odo 479/2003, dostupný na www.nssoud.cz . Judikatura Nejvyššího správního soudu k tomu vyslovila, že pokud cizinec pouhým úsilím o získávání zakázek dovozuje, že v průběhu předchozího pobytu podnikal, pak je namístě především zdůraznit, že plnění účelu, pro který byl cizinci pobyt povolen, musí být fakticky naplněno. Jinými slovy, aby mohlo být konstatováno plnění účelu, pro který byl stěžovateli pobyt povolen, tj. podnikatelská činnost, musela být v předmětném období alespoň *převážně* vykonávána, což není naplněno pouhým případným úsilím. Účelem pobytu zcela jistě zákonodárce nemínil pouze formální zapsání se do příslušných rejstříků, aniž by podnikatelská činnost byla fakticky na území České republiky vykonávána, neboť by tak došlo k obcházení smyslu a pravidel zákona. Zákon o pobytu cizinců stojí na principu, že pobyt cizince na území České republiky musí být odůvodněn, např. dlouhodobým zaměstnáním, podnikáním, studiem, a tyto činnosti musí být skutečně na území České republiky vykonávány (rozsudek č. j. 9As 80/2011-69).
21. Tytéž závěry lze aplikovat i v projednávané věci. Na závěrech správních orgánů nic nemění rozsah výkonu podnikatelské činnosti tak, jak je zapsán v obchodním rejstříku. Je žádoucí, aby žalobce skutečně vykonával funkci jednatele a úkoly plynoucí mu z pozice jednatele. V souzené věci tomu bylo v minimální míře a současně s přihlédnutím k tomu, že žalobce usiloval o získání povolení k zaměstnání, které vykonával mimo podnikatelskou činnost, je opodstatněná úvaha správních orgánů a naplněna hypotéza, že skutečným záměrem žalobce bylo získat prodloužení dlouhodobého pobytu za účelem jiné činnosti než je podnikání. Dikce právní normy, že cizinec hodlá povolení k pobytovému oprávnění zneužít k jinému účelu, nevyžaduje prokázání skutečného úmyslu a záměru cizince, neboť to ani není možné, ale je naplněna tehdy, jestliže ze všech skutkových okolností, zejména z faktického chování cizince lze usuzovat, že takový záměr má. S ohledem na dosavadní činnost žalobce a jeho vyjádření o nedostatečných zdrojích podnikání, útlumu hostinské činnosti a záměru získat povolení k zaměstnání, je tato hypotéza opodstatněná. Správní orgány měly k dispozici dostatek podkladů pro závěr, že žalobce po ukončení platnosti dosavadního povolení k dlouhodobému pobytu hodlá pobytové oprávnění, o které žádostí usiluje, využít (tedy zneužít) k jiné činnosti než je podnikání. Skutečnost, že se žalobce snaží zlepšit svoji finanční situaci tím, že vedle podnikání hledá i jiné uplatnění, není v daném případě zohlednitelné, neboť žalobce jiné uplatnění a zdroj obživy hledal ve větší míře v jiné povaze činnosti, než pro kterou mu bylo uděleno povolení k pobytu. Nejsou významné žalobcovy námitky, že podnikatelská činnost je aktuálně jeho jediným zdrojem obživy. Za zdroj obživy totiž uváděl nákup a prodej rýže a současně jím byl i výkon jiné pracovní činnosti v bistru, k němuž směřovala žádost o povolení zaměstnání do budoucna, když jeho podnikání nebylo dostatečným zdrojem obživy a nevykonával je převážně ani k účelu, k němuž mu bylo v minulosti uděleno pobytové oprávnění. Žalobce pobýval na území České republiky na základě povolení k pobytu za účelem podnikání – účast v právnické osobě a o prodloužení tohoto povolení žádal. Je nevěrohodné tvrzení žalobce, že se vedle podnikání snažil zlepšit své příjmové možnosti, a když se mu to nepodařilo,

nezbývá mu dále než pokračovat v podnikatelské činnosti. Tu však v době žádosti a rozhodování správních orgánů obou stupňů a ostatně již delší dobu od r. 2013 a 2014 v převážné míře a fakticky neprovozoval. Rozhodnutím správních orgánů v dané věci mu také není bráněno v podnikání. Rozhodnutí reagovalo pouze na soukromou situaci žalobce, kdy jeho podnikání bylo v útlumu, a žalobce vykonával pracovní činnost mimo povolený účel.

22. Žalobce rovněž vytkl nedostatečné posouzení dopadu zamítnutí žádosti o prodloužení povolení doby pobytu do jeho soukromého a rodinného života ze strany žalované. S ohledem na § 37 odst. 2 zákona č. 326/1999 Sb. správní orgán posuzuje přiměřenost důsledků vydaného rozhodnutí ve vztahu k jeho důvodům. Správní orgán prvního stupně i žalovaná přitom s ohledem na neuspokojivé plnění povoleného účelu ze strany žalobce považuje důsledky zamítavého rozhodnutí za přiměřené. Přiměřeností následků se do jisté míry zabýval i soud, když na žádost žalobce rozhodoval o odkladném účinku žaloby (usnesení ze dne 8. listopadu 2017, č. j. 9A 161/2017). Městský soud v Praze vycházel z předpokladu, že v případě povolení k dlouhodobému pobytu, jehož účel je navíc předmětem sporu, je třeba zohlednit jeho dočasný charakter. Takové povolení nezakládá nemožnost návratu do země původu. V případě, že by žádosti o prodloužení povolení z důvodu prokázání zneužití účelu nebylo vyhověno, nelze v nutnosti opustit území České republiky spatřovat výjimečnou zvláštní újmu. Z povahy povolení lze předpokládat, že mohou nastat okolnosti, pro které nebudou splněny podmínky pro jeho možné prodloužení.
23. K uvedenému je třeba doplnit, že žalobce v podaném odvolání ani v jeho doplnění nenamítal ani neuvedl žádné skutečnosti k dopadu neprodloužení pobytového oprávnění do jeho soukromého a rodinného života. Žalovaná tedy neměla důvody se takovými skutečnostmi zabývat. Žalobce ani v podané žalobě neuvádí žádné závažné okolnosti, které by neprodloužením pobytového oprávnění postihly jeho soukromý život, jen to, že na území má manželku a dceru. Žalobce však pobýval (spolu s manželkou, o které uvedl, že je druhou jednatelkou firmy) na území České republiky nikoliv za účelem soukromým, ale za účelem podnikání - účasti v právnické osobě, tedy za účelem pracovním.

VI. Závěr a náklady řízení

24. Na základě shora uvedených skutečností městský soud shledal, že žalovaná posoudila věc po skutkové i právní stránce v souladu se zákonem, a proto podanou žalobu podle § 78 odst. 7 zamítl jako nedůvodnou.
25. Soud ve věci rozhodoval bez jednání v souladu s ust. § 51 s.ř.s., když účastníci řízení k výzvě soudu souhlasili s rozhodnutím ve věci bez nařízení jednání.
26. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého žalobce, který neměl ve věci plný úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalované náklady řízení nad rámec běžné činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu,

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 29. listopadu 2019

JUDr. Naděžda Řeháková v. r.
předsedkyně senátu